

[Palle Simonsen]

udenrigsministeren just har holdt. Jeg kan sige til hr. Stinus, som siger, at vi nu endelig har fået en debat her i folketinget, at vi havde en debat for et halvt år siden. Som om vi ikke har diskuteret dette før! Da var vi hele det samme register, den samme analyse, igennem. Det eneste, vi ikke kendte på det tidspunkt, var som sagt den konklusion, der skulle nås.

Jeg har hæftet mig ved, at udenrigsministeren har anvendt mange af de samme passager, som forsvarsministeren anvendte i maj måned, men de er unægtelig blevet lidt mere tilslørede siden da. Jeg har også fornemmelsen af, at udenrigsministeren egentlig gerne ville have sagt det, som forsvarsministeren dengang sagde. Forklaringen på, at det ikke står i talen, kender vi jo desværre alle sammen alt for godt.

Jeg vil gerne sige uden omsvøb, at i den konservative folketingsgruppe beklager vi dybt regeringens beslutning om på NATO-ministermødet i december at arbejde for en udskydelse af beslutningen i op til seks måneder. Der er en beslutning, der går på tværs af den udvikling, der er sket i denne sag, og som blev startet på NATO-regeringschefmødet i London i maj 1977. Det er en holdning, som ikke har været drøftet med de partier, som normalt står sammen om udenrigs- og sikkerhedspolitikken, og det er en holdning, som end ikke har været forelagt i det udenrigspolitiske nævn, førend beslutningen blev meddelt andre lande i NATO-alliancen.

Under forespørgselsdebatten den 17. maj – folketingets forhandlinger 1978–79, sp. 11069 – sagde forsvarsministeren – jeg citerer:

»Jeg må dog... erindre om, at stats- og regeringscheferne på topmødet i Washington i maj 1978 udtalte, at indtil det viser sig muligt at opnå en stabil militær balance på et lavere niveau gennem realistiske våbenbegrænsningsaftaler, må alliancen modernisere sit forsvar, i det omfang det er nødvendigt for at opretholde en troværdig afskrækkelse.

Man vil se, at det overordnede mål i Vesten altså er at fremme afspændingen, men under opretholdelse af den nødvendige sikkerhed.«

Det går jeg faktisk ud fra at den danske regering stemte for dengang på regeringscheftopmødet, men det er altså det standpunkt, som man nu har forladt. At det må vække overraskelse og forbløffelse i NATO-

alliancen, tror jeg alle vil være klar over, og man må fastslå, at den nyopfundne – sådan vil jeg godt udtrykke det – konklusion i virkeligheden er et brud på de forventninger, som vore allierede i NATO-alliancen må stille til os. Det kan ikke undgå at blive opfattet som et skår i troværdigheden af dansk sikkerheds- og forsvarspolitik.

Ministeren fastslår i sin tale i dag, at der siden debatten i folketinget i maj måned har udviklet sig en betydelig offentlig debat i Danmark om moderniseringen af de taktiske atomvåben, og det er jo rigtigt. Videre er jeg også enig med ministeren i vigtigheden af, at vi får en bred debat i Danmark om udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Vi har haft alt for ringe en debat, og jeg vil vove den påstand, at havde vi haft en løbende realistisk debat, havde regeringen ikke stået i den situation, den står i i dette øjeblik.

For hvem er det, der fører an i den nye offentlige debat? Ja, det er faktisk samarbejdskomiteen for fred og sikkerhed, som den kalder sig, støttet af de partier, som i dette land altid har modarbejdet NATO-medlemskabet. Samarbejdskomiteen behøver ikke megen analyse for at blive afsløret. Man kunne forleden dag i TV-Avisen høre, at det var en tværpolitisk sammenslutning, men jeg må nok sige, at det er ikke på tværs af ret meget. Det er ret så ensidigt, hvem der er medlemmer af denne organisation. Vi kender også sloganet: »Stands atomoprustningen, ét Hiroshima er nok«. Ja, om det må faktisk alle mennesker, som følger med i tingene, sige: det skal vi nok tænke lidt nærmere over. Men der er intet om de realiteter, som vi lever med i denne verden.

Jeg hæfter mig ved mange passager i hr. Stinus' tale, som gik på det samme urealistiske grundlag som den kampagne, vi oplever fra visse sider af samfundet i disse dage, og man kunne næsten fristes til at spørge sig selv, om hr. Stinus egentlig kommer fra denne verden, når man tager i betragtning, hvilke teorier han lægger op vedrørende muligheden for at nå frem til afspænding.

Der er en tilbøjelighed til i den seneste debat at dele den danske befolkning op i to kategorier: de fredselskende og de aggressive. Det er også det, hr. Stinus i virkeligheden lægger op til, men sandheden er jo en ganske anden. Sandheden er den, at det, diskussionen står om, er alene, med hvilke midler vi